Rățușca cea urâtă nu știa nici să facă ouă ca găina, și nici să toarcă precum motanul. Așa că bătrâna, care nu-i vedea rostul pe lângă casă, a gonit-o. Tot mai tristă, rățușca a ajuns la o fermă.

Fermierul avea doi copii și credea că se vor bucura să aibă un boboc de rață cu care să se joace. Dar rățușca s-a speriat de chiotele de veselie ale copiilor și a fugit de la fermă.

Toată vara, Rățușca cea urâtă a stat singură pe lac. Îi privea de departe pe ceilalți boboci de rață care se hârjoneau și ochii i se umpleau de lacrimi: dacă n-ar fi fost urâtă, ar fi primit-o să se joace cu ei...

Zilele calde de vară au trecut și a venit toamna, cu ploi tot mai reci și din ce în ce mai lungi. Rățușca a plecat de pe lac și s-a adăpostit în curtea unei bătrâne, care avea o găină și un motan.

Într-o vară, o rață a clocit răbdătoare cele cinci ouă ale sale. După o vreme, ouăle au început să se clatine și cinci ciocuri mici au spart coaja: ieșeau puii! Primii patru erau aurii, dar al cincilea era cenușiu!

Rața s-a mirat de bobocul care arăta altfel decât ceilalți pui. Nu mai văzuse niciodată așa ceva! Dar nu putea fi decât al ei, așa că l-a mângâiat cu ciocul și a zâmbit, ridicând din aripi.